

LBRIS

We know
books

CONSTANTIN LUPEANU

Ambasador
în
Musonia

— roman —

RAWEXCOMS

București, 2021

CUPRINS

Cartea întâi

AȘA A ÎNCEPUT TOTUL.....	5
EXPUNERE DE MOTIVE.....	7
ÎNMÂNAREA SCRISORILOR DE ACREDITARE.....	16
LA LUCRU.....	31
MELANCOLIE	37
PRIETENUL MEU, AMBASADORUL RAOUL	41
EU	48
EI.....	50

Cartea a doua

EU ȘI DELCIZA.....	59
DESPRE MINE	61
DESPRE DELCIZA CEA MICĂ.....	71

Cartea a treia

RAOUL	91
PHOENIX.....	93
JOLYBETE.....	116
RAOUL ȘI ȘAMANÎȚA	120
BIBIE.....	133

Cartea a patra

AROMA.....	137
VIZITA	139
MESAJE TELEFONICE	147
ÎNTOARCEREA LOGODNICULUI RĂTĂCITOR.....	173
PROUST ȘI FINALUL	201

Cartea a cincea

RĂPIREA	209
VESTEA	211
DESPRE CE ȘI CÂT SCRIE UN DIPLOMAT	223
ACȚIUNI PROTOCOLARE.....	229
ALERTA.....	232
CĂUTĂRI.....	252

Cartea a șasea

PEPE DOI.....	259
TEMERARUL	261
ÎN JUNGLĂ.....	269
RĂPIREA	292
ÎN ASTOL	303

Cartea a șaptea

EU ȘI ARAMONA.....	313
SURPRIZA	315
IUBIRE	328
DE CÂND MĂ ȘTIU	340
TEMPLUL EDEPMIL.....	341
FINAL ABRUPT.....	354

Cartea a opta

ÎNTOARCEREA LUI PEPE DOI.....	357
MESAJUL	359
LOVITURA DE STAT.....	376
ATAAC LA PALAT	383
MUSONIA LIBERĂ	390

Încheiere

VIAȚA E ZÂMBET DE STEA.....	395
------------------------------------	------------

CUPRINS

Cartea întâi

AȘA A ÎNCEPUT TOTUL.....	5
EXPUNERE DE MOTIVE.....	7
ÎNMÂNAREA SCRISORILOR DE ACREDITARE.....	16
LA LUCRU.....	31
MELANCOLIE.....	37
PRIETENUL MEU, AMBASADORUL RAOUL.....	41
EU.....	48
EL.....	50

Cartea a doua

EU ȘI DELCIZA.....	59
DESPRE MINE.....	61
DESPRE DELCIZA CEA MICĂ.....	71

Cartea a treia

RAOUL.....	91
PHOENIX.....	93
JOLYBETE.....	116
RAOUL ȘI ȘAMANȚA.....	120
BIBIE.....	133

Cartea a patra

AROMA.....	137
VIZITA.....	139
MESAJE TELEFONICE.....	147
ÎNTOARCEREA LOGODNICULUI RĂTĂCITOR.....	173
PROUST ȘI FINALUL.....	201

Cartea a cincea

RĂPIREA.....	209
VESTEA.....	211
DESPRE CE ȘI CÂT SCRIE UN DIPLOMAT.....	223
ACȚIUNI PROTOCOLARE.....	229
ALERTA.....	232
CĂUTĂRI.....	252

Cartea a șasea

PEPE DOI.....	259
TEMERARUL.....	261
ÎN JUNGLĂ.....	269
RĂPIREA.....	292
ÎN ASTOL.....	303

Cartea a șaptea

EU ȘI ARAMONA.....	313
SURPRIZA.....	315
IUBIRE.....	328
DE CÂND MĂ ȘTIU.....	340
TEMPLUL EDEPMIL.....	341
FINAL ABRUPT.....	354

Cartea a opta

ÎNTOARCEREA LUI PEPE DOI.....	357
MESAJUL.....	359
LOVITURA DE STAT.....	376
ATAC LA PALAT.....	383
MUSONIA LIBERĂ.....	390

Încheiere

VIAȚA E ZÂMBET DE STEA.....	395
------------------------------------	------------

EXPUNERE DE MOTIVE

*Pe drum de-ntoarcere voi purcede lent,
Mai singur ca luceafărul de seară.
Ezit. Pasărea a zburat departe,
Recuperează anii tulburi.
Frunzele au căzut, secate de apa
Din ținutul primăverii.
E liniște de lan de grâu necopt,
În așteptarea binecuvântării soarelui
Mă văd mărșăluind în trecut
Sau gândul se răsuțește
Peste panorama plină ochi cu iubire?*

Poemul acesta se referă la viața care este un drum cu două sensuri. Omul se naște, în anii tineri se încumetă cu entuziasm pe o cale ascendentă și dintre toate câte i se întâmplă, pe drumul de întoarcere-n țară, numai iubirea persistă în amintire până la punctul terminus.

Această carte nu este un roman. Vă mărturisesc acest lucru din capul locului, iubiți cititori, pentru că așa mi se pare că este cinstit. Cartea pe care o țineți în mâini este un jurnal. Au fost adunate la un loc niște notițe, notele mele de campanie, cât am fost ambasador în Musonia. Nu vă mirați. Ce să fie o misiune diplomatică și cum să se numească acreditarea unui ambasador într-o țară străină, dacă nu o campanie militară? Capitala țării respective este câmpul de bătălie, iar membrii ambasadei reprezintă armata pe care ambasadorul o are la dispoziție. La începuturi, regii sau șefii de stat, președinții, cum se numesc astăzi, se aflau în fruntea armatei și luptau cu brațul înarmat. Mai târziu, în război, bărbăția și vitejia au

fost înlocuite cu strategia și tactica; împărații și regii mergeau la bătălie, numai că ei stăteau undeva în spate, ei coordonau lupta. Vi-l amintiți pe Napoleon. În zilele noastre, regii stau în birou și se folosesc de ambasadori și de generali. Ambasadorii sunt utili în războiul nevăzut, înaintea declanșării ostilităților, pentru că nici războaiele nu mai sunt ca pe vremuri!

E bine să se știe că e inutil a căuta vreo asemănare între Musonia și vreo țară de pe glob, între personajele cărții și anumiți diplomați români sau străini, pentru că Musonia nu există decât în închipuirea mea. Totul e ficțiune.

Eu sunt N. Ocul, de meserie chimist, unul dintre personajele jurnalului acesta. Personajul principal nu sunt eu, ci ambasada. Ambasada ca instituție, loc de desfășurare a acțiunii, cu ramificația ei nu lipsită de interes: reședința Ambasadorului. Dar să vi-i prezint pe membrii Ambasadei României în Musonia: diplomați, personal tehnic, personal administrativ. Nu sunt mulți. Numărul personalului unei ambasade este determinat de mărimea și puterea politică și economică a unei țări, de importanța acelei țări la un moment dat în raport cu țara acreditantă. Când o țară nu are nici o influență în lume, iar relațiile României cu acea țară stagnează, ambasada poate fi închisă. Cu alte cuvinte, frontul respectiv de luptă este neglijabil, iar soldații fără uniformă sunt transferați pe alte fronturi. Iată-i: Lucian Abraș, consilier, și soția sa Nadia Abraș. Consilierul politic este foarte important într-o ambasadă, el este căpitanul de oști, el ține locul ambasadorului când acesta este plecat și în momentele acelea capătă un titlu: Însărcinat cu afaceri ad interim. Un însărcinat cu afaceri poate deține această poziție o zi, mai multe zile, câteva luni și chiar, mai rar, ani. Abraș avea simț politic, făcea analize pertinente, iar în interiorul ambasadei se străduia să acționeze ca un liant. Avea un dinte împotriva consulului. Am bănuț de la început că aparțin unor servicii de informații diferite, deși amândoi negau.

– Eu sunt din MAE, diplomat de profesie, am lucrat numai în Departamentul politic, se prezenta Lucian Abraș, la tot pasul. Ce hram poartă Cucu, să nu mă-ntrebați...

– MAE, Departamentul Consular, sărea Cucu. Repet pentru

urechile surde! Sunt jurist specializat în dreptul diplomatic și consular.

Consilierul comercial Pavel Pamba și soția sa Artemisa, zisă Nusha. Consilierul comercial este un ambasador al economiei. De calitățile și abilitățile sale depind în mare măsură relațiile economice și schimburile comerciale între țara sa și țara în care este acreditat. Gospodar, tipul ardeleanului meticulos, de fel din Turda, adesea încet, dar sigur, am înțeles repede că mă puteam baza pe datele sale privind economia Musoniei și schimburile comerciale româno-musoneze. Soția sa era femeie liniștită, ștearsă. Nu avea fler, dar trăgea tare la jug.

Consulul Oreste Cucu și soția sa Maricica. Consulul răspunde de vize, de securitatea ambasadei. Oreste era sfinxul ambasadei. Lui nu i se citește nimic pe față, iar când râde se simte o veselie așiftată. Individualist. Maricica, ah, Maricica, o moldoveancă planturoasă, fermecătoare, mama unui băiețel isteț. Expansivă, îi place să danseze, plină de viață. Abraș mi-a șoptit că i-ar fi încercat pe toți bărbații din ambasadă. Greu de crezut.

Paul Balaure, technicianul responsabil cu cifrul de stat și transmisiunile în și din țară. Pe Balaure nu-l pot citi, nu-mi dau seama dacă el este doar liniștit și rezervat, dacă este șiret, sub masca mediocrității, a lipsei de calități, ascunzându-se un informator, spion printre noi, sau dacă este doar complexat față de colegii diplomați, el având studii medii, cât și vis-a-vis de soție, Lucia Vechie, medic provenind dintr-o familie moșierească. Administratorul Gelu Cojoc este economist și contabil, riguros. Soția sa, Antigona Cojoc, este secretara ambasadei. O secretară este un fac-totum într-o ambasadă. Ea se străduia să acționeze mereu ca un șef și ieșea adesea șifonată. Șoferul Ciprian Boc. Șoferul era și mecanic auto. Deși înțelegea funcționarea motorului, unde fiecare piesă își avea rolul său, se încăpățâna să creadă că rolul său în ambasadă depășea stăpânirea volanului. Portarul Ștefan Iorga. Portarul este piesa cea mai măruntă. El are salariul cel mai mic și în funcție de acesta se stabilesc salariile celorlalți membri ai ambasadei. Administratorul are de două ori salariul portarului, consulul de trei ori, ambasadorul de cinci ori.

Soțiile șoferului și portarului sunt angajate ca femei de serviciu (citește: măturătoare) la ambasadă și la reședință. Ele se pot numi oricum vreți, dragi cititori, să le zicem Mărioara, Veta.

La aceste personaje se adaugă oficialitățile țării gazdă, aborigeni intrați cu voie sau fără voie în viața noastră, câțiva ambasadori, personaje episodice, cum le este și viața, fragmentată în funcție de țările în care au fost trimiși, excepție făcând fratele meu de cruce Raoul.

Observați doar organizarea piramidală a ambasadei. Ambasadorul e capul. Consilierii politic și economic sunt brațele. Consulul, contrar oricărei logici, nu este gâtul. Șoferul și portarul sunt funcționali asemenea picioarelor, iar administratorul este stomacul. Transmisiunile... Cel care ține legătura cu țara ce să fie? Dar Mărioara și Veta, care asigură curățenia? Adevărul este că personalul tehnic și administrativ formează baza, pe spinarea căruia se lăfăie diplomații, cei trei în cazul nostru. Administratorul e deasupra. El nu se pune la socoteală.

Depart de patrie, imediat ce am ajuns în Musonia, mi-am dat seama că aveam la dispoziție acești oameni, pe ei mă bazam. Ei își aveau pozițiile lor, dar depindeau în mare măsură de mine, de interesul, de nevoia și de capriciile mele. Dacă un ambasador nu este mulțumit de felul cum lucrează sau cum se comportă un subaltern, îi scrie ministrului și cere să fie schimbat. El îl poate înlocui pe acel funcționar, fie el diplomat, din corpul tehnic sau administrativ, cu un cunoscut al său, din capriciu, din interes. Ambasadorul care funcționase la Londra după mine, de exemplu, Ion Chiverniseală, îi schimbase pe toți cei care nu-i plăcuseră nevestei sale, cântăreață de române care se credea Ioana Radu, a cărei voce și interpretare nu depășeau cerințele unei guriste la o cârciumă de cartier! În cazul în care ambasadorul nu cunoaște și nu preferă pe nimeni, ministerul afacerilor externe îi trimite pe cineva din oficiu. Eu n-am de gând să schimb pe nimeni. Voi lăsa rulajul firesc, conform normelor: diplomații lucrează în străinătate patru ani, ceilalți trei ani. În mod normal, un ambasador este acreditat într-o țară pentru patru ani, dar

el poate fi rechemat oricând, chiar și după un an sau poate rămâne în acea țară și zece ani. Jocul hazardului.

La câteva zile după sosirea mea în Musonia, în așteptarea primirii mele de către președintele țării, pentru a-i înmâna Scrisorile de acreditare, aveam mai mult timp liber. Un ambasador își începe propriu-zis activitatea din ziua înmânării Scrisorilor de acreditare. Până atunci, el este socotit *ambasador numit*, o intenție de ambasador și nu se bucură de autoritate. După normele internaționale, el nu se poate întâlni nici cu gazdele și nici cu colegii săi din Corpul Diplomatic. Eu am așteptat ceremonia de înmânare a Scrisorilor de acreditare timp de cincisprezece zile. Alți ambasadori sunt primiți de președinte după numai câteva zile. Alții pot aștepta o lună, două sau trei. Ei nu se bucură de titlu în afara ambasadei, nefiind încă oficializați, dar în ambasadă sunt ambasadori, respectați, ascultați, șefii supremi. În timpul cât am fost ambasador numit, m-am documentat. Citeam presa locală și cărți despre Musonia. În acele zile mi-a venit, nici eu nu știu cum, ideea de a ține o evidență a vieții personale, neoficial, un *remember* al anilor mei musonezi. M-am protejat de un jurnal înrobitor, de însemnări zilnice. Am stabilit cu mine însumi să mă aplec asupra fișelor albe din când în când, în funcție de evenimente, de timpul meu liber și de dispoziție. Eu nu sunt literat. Sunt un om obișnuit, care notează fapte, întâmplări, gânduri.

Cum ajunsesem în Musonia direct de la Londra, în scurtul răgaz în care noii ambasadori sunt confirmați de către Comisiile reunite ale Senatului și Camerei Deputaților din Parlament și sunt primiți de șeful statului, am încercat să-i vizitez pe directorii serviciilor secrete, să le aflu poziția și interesul pentru țara în care aveam să lucrez. Pe mine mă interesa mai cu seamă să-mi spună dacă aveau pe cineva acolo și cum puteam să-i protejez, să-i sprijin.

N-am avut timp mult la dispoziție, iar directorii respectivi erau, vă rog să mă credeți, dragi cititori, foarte ocupați. Totuși, și-au găsit timp, ne-am întâlnit, le-am spus intenția mea de a activa sectoarele economic și cultural. Unul, pe nume Transilvăneanu, un sfrijit care mă privea peste ochelarii căzuți pe nas, mi-a lăsat

LBRIS

We know
books

CONSTANTIN LUPEANU

CRIMĂ
la
MAE

– roman polițist –

RAWEXCOMS

București, 2021

Cuprins

Capitolul 1	
AMBASADORUL.....	5
Capitolul 2	
OMORUL.....	21
Capitolul 3	
ÎNSĂRCINAREA.....	34
Capitolul 4	
CÂTE PERSOANE ATÂTEA PISTE.....	44
Capitolul 5	
A BATE PASUL PE LOC.....	50
Capitolul 6	
ARESTAREA LUI GHIȚĂ PLOP.....	56
Capitolul 7	
DETECTIV PARTICULAR.....	64
Capitolul 8	
CINE EȘTI TU, VICTOR DAC?.....	74
Capitolul 9	
SULTANA.....	80
Capitolul 10	
SCENARIU.....	93
Capitolul 11	
SFAT DE TAINĂ LA CAPȘA.....	97
Capitolul 12	
DON JUAN.....	104
Capitolul 13	
MOMEALA.....	109

Capitolul 14	
SCENARIU NEÎNCHEIAT.....	116
Capitolul 15	
ÎN IMPAS.....	124
Capitolul 16	
MERCEDESUL NEGRU.....	135
Capitolul 17	
CÂND SUS, CÂND JOS.....	147
Capitolul 18	
SPOVEDANIA.....	180
Capitolul 19	
ZIGZAG.....	191
Capitolul 20	
O CONFERINȚĂ DE PRESĂ NEOBIȘNUITĂ.....	202

Editura RAWEX COMS

Editor: Raluca Tudor

Culegere text: Constantin Păun

Coperta și tehnoredactarea: Raluca Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**LUPEANU, CONSTANTIN****Crimă la MAE : roman polițist** / Constantin Lupeanu;

București : Rawex Coms, 2021

ISBN 978-606-762-267-6

821.135.1

Crimă la MAE

ISBN 978-606-762-267-6

© Copyright 2021

Toate drepturile asupra acestui volum aparțin autorului.

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată sau
reprodusă fără acordul autorului.

Capitolul 1

AMBASADORUL

Sâmbătă spre prânz, ambasadorul Daniel Gorun se plimba liniștit pe trotuarul lat din fața Muzeului Antipa de la Șosea, peste drum de sediul Guvernului. Îl aștepta pe Andrei, nepotul de doar nouă ani, care vizita muzeul a nu știu câta oară, fascinat fiind de lumea animalelor. La început, el însuși îl însoțise în muzeu de mai multe ori, dar, de la o vreme, mai precis, de când Andrei împlinise nouă ani, nu mai îndrăznea să i se alăture puștiului care uneori îi puneă în dificultate pe curatori. Veniseră pe jos. Locuia aproape, pe Șoseaua Titulescu, unde el cumpăraseră cu ani în urmă un apartament destul de spațios. Adăugase la acesta un apartament mai mic, atunci când i se căsătorise fiul cel mic, mai ales că, la nuntă, Andrei era deja pe drum. Unise cele două apartamente și dispunea acum de o locuință mare, confortabilă, cu vreo cinci dormitoare, încât putea locui împreună cu fiul său, cu soția și cu fiul acestuia, trei generații sub același acoperământ, după cutumă. Era o dimineață însorită de primăvară, iar la ora 11 aerul se încălzise simțitor. Daniel Gorun simțea o reală plăcere în a se mișca în sus și-n jos, de la colțul ultim al trotuarului, care marca la vest Piața Victoriei și până la Muzeul Țăranului Român, fost decenii la rând templul istoriei unui partid politic totalitar, PCR. Cumpăraseră chiar două buchete minuscule de ghiocci, unul pentru soția sa Matilda și altul pentru mama lui Andrei și nora sa, Mioara, cea mereu cu zâmbetul pe buze, cum obișnuia să-i

spună. Cu ghioceii îl îmbiase un țișănuș întreprinzător, fără îndoială un posibil viitor om de afaceri. Când mușchii picioarelor lui Gorun începuseră să dea semne de oboseală, Andrei țâșni pe ușa muzeului și coborî scările în fugă, explicându-i nerăbdător că văzuse o pasăre pe care o ignorase până atunci.

– E uluitoare, bunicule, tu ai auzit de pasărea colibri?

– Sigur, o pasăre foarte mică de prin America Latină, dar îți mărturisesc că nu am văzut niciodată un asemenea exemplar.

– Păi era acolo de totdeauna, dar nu i-am dat noi atenție. Cât e de mică, știi?

– Cât să fie, dragul meu, aici m-ai înfundat, chiar că nu știu cât e de mică această pasăre mică!

– Îți spun eu, mai mică decât o cutie de chibrituri, dar cea mai mică și mai mică e cât un cărăbuș. Uite, și băiatul se apucă să îi dea amănunte abia însușite.

Bunicul îl ascultă cu atenție, nu atât pentru a învăța ceva, cât din bucuria pe care i-o pricinuia entuziasmul nepotului său pentru lucruri serioase. Îi plăceau biologia și calculatorul, desigur.

Lui, când era mic, își aminti, îi plăcea mai cu seamă istoria. Avea o memorie teribilă pentru cifre, iar lecțiile de istorie i se păreau spectacole cu suspansul sprijinit pe întrebările profesorilor, un șir de întâmplări adevărate, mai atractive decât multe dintre romanele pe care le citea.

– Mergem, zise. Ai uitat că trebuie să ne oprim la atelierul de rame?

Porniră în fapt spre casă, fiindcă atelierul cu pricina se găsea pe Titulescu. Pe drum, hotărâră să nu se hazardeze să aleagă ei, ci să se sfătuiască cu vânzătoarea, numai că acolo aflară că nici ea nu se pricepea. Fata știa doar costurile și nu fu în stare să le dea nicio informație. Oricum, era obligatorie aducerea tabloului, deoarece, după ce ei alegeau rama și plăteau, vânzătoarea trimitea tabloul la atelier, de unde se întorcea după două-trei zile, înrămat. Așa că, ceea ce ei socoteau a fi atelier de înrămat tablouri se dovedi a fi un simplu magazin cu rame dintre cele mai diferite și atât. Băiatului îi rămăseseră ochii pe o ramă sculptată, însă lui Gorun i se părea prea

pretențioasă pentru un portret în creion. Se temea că lumea s-ar fi uitat mai cu luare aminte la măiestria tăierii lemnului decât la portretul nepotului său. I-o spuse și copilul fu imediat de acord. În weekendul trecut, făcuseră împreună o plimbare în zona Hanului lui Manue și, acolo, un student la Belle-Arte îi făcuse un portret lui Andrei. Era primul său tablou, format A4, și copilul era mândru de el, de aceea ceruse să-l înrămeze, pentru a-l atârna în camera sa. La ieșire, bunicul și nepotul se întâlniră cu un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, care dădea să intre în magazin, dar, văzându-i, acesta se trase grabnic înapoi și salută cu politețe. Ambasadorul răspunse la salut, dar nu se opri.

– Cine era, bunicule? întrebă Andrei după ce se îndepărtară suficient de mult pentru a nu fi auzit.

Bunicul îi răspunse că era un coleg din noul val de diplomați, dar că nu poate spune cu precizie cum îl cheamă. Îl știa de pe coridoare și îl remarcase fiindcă se număra printre cei foarte manierați și bine îmbrăcați. Saluta întotdeauna primul și se trăgea într-o parte, ca pentru a face loc, deși coridoarele ministerului erau largi. O politețe ușor exagerată, el nu îi recomanda lui Andrei să se poarte în felul acesta, dar oricum atitudinea acestui tânăr era de preferat multora care dădeau peste tine, aproape că te împingeau ca să treacă ei.

– Mie mi-a plăcut de el, bunicule.

Daniel Gorun zâmbi. Chiar așa era.

Bunicul și nepotul trecură pe la Cofetăria Ana, însă până la urmă nu cumpărară nimic pentru ei, în afara tortului comandat din timp de Matilda. Rareori luau prăjituri, Andrei fiind învățat de mic cu mierea și cu fructele, cu dulciurile cât mai naturale cu putință. Astăzi însă era altceva. Aveau oaspeți și oaspeții se cereau primiți cu tot protocolul.

Ghiță Plop se uită la ceas și hotărî că era timpul să comande un taxi. Trecu prin camera de zi a soției. Ioana nu-și terminase machiajul, adică acea pregătire pe care femeile și-o fac înainte de a

apărea în public. Merse până în spatele ei, în așa fel ca ea să îl vadă în oglindă.

– Te grăbești, dragul meu? întrebă ea pe un ton de alint.

– Nu eu sunt cel grăbit, ci timpul nu vrea să stea pe loc, răspunse el. Mai ai mult? Mă gândesc să chem taxiul.

– Imediat, da, imediat, întări ea, ceea ce însemna că el nu avea încă voie să dea telefon.

El se duse către fereastra însoțită. Privi afară. Albul florilor de prun aproape că ascundea cu totul ramurile negre ale copacului din curte, abia ieșit din iarnă. Totodată, florile albe făceau mai frumoasă curtea lor lungă și îngustă, o primeneau.

Casa aparținea Ioanei. Era o casă veche, ridicată de tatăl ei, brutar de meserie, și puțin a lipsit să fie demolată, împreună cu atâtea, pe străzile mici care duceau odinioară de la Izvor în sus, unde se lăfăie acum clădirea Parlamentului. Doar că locul cumpărat pe vremuri de maistrul brutar fusese prea în buza stadionului și rezistase poftelor de înnoire a guvernanților. O fâșie de pământ, pe care Oprea, așa îl chema, ridicase din paianță casa cu trei camere și un hol mărișor, ce ținea loc și de bucătărie. Brutarul avusese două fete, nesperat de frumoase. Cea mare, Nicoleta, cunoscuse un ungur la mare și plecase după el la Satu Mare. Ioana era medic pediatru și era căsătorită cu Plop de mai bine de două decenii. Ea și soțul erau de aceeași vârstă, iar acum trecuseră amândoi bine de cincizeci de ani. Frumusețea ei scăzuse în mare parte și și-o întreținea artificial. El era un bărbat bine clădit, puternic, doar făcuse sport în tinerețea lui. Atrăgea privirile mai mult acum, la bătrânețe, decât la treizeci de ani. Avea părul nins, ceea ce îi conferea distincție, era înalt și se ținea drept. Ajunsesse director în Ministerul Afacerilor Externe și spera ca în curând să fie numit ambasador. Ghiță Plop vorbea mai multe limbi străine, deși făcuse Politehnica în tinerețe: engleza și franceza le învățase la cursurile postuniversitare de doi ani, fiindcă el era de la țară, de undeva de prin Moldova, iar în liceu studiase limba rusă, din care acum abia dacă își amintea cuvinte simple, de protocol. Mai târziu, în minister, învățase italiana și spaniola, încât, cu patru limbi pe care le vorbea fluent, putea primi misiuni diplomatice oriunde în

lume. Neîmplinirea vieții lor era lipsa copiilor. Încercaseră toate căile, dar erau sortiți să trăiască fără urmași direcți. Vina fiziologică îi aparținea ei și în momentele de maximă tandrețe Ioana îl întrebase dacă el nu se gândește uneori să facă un copil cu altcineva. El știa că un asemenea act le-ar complica viața, dacă nu chiar le-ar distruge-o. Ei nu îi reproșase niciodată, ce vină avea ea? Mai mult, gândul că o protejează îi dădea un sentiment de mulțumire sufletească, de mândrie pentru virtutea proprie, dar lucrul acesta nu îl împiedicase să aibă câte o aventură, deși femeia pe care o iubea profund și cu adevărat era Ioana. În urmă cu doi sau trei ani, i se întâmplase ceva neobișnuit. La una dintre activitățile diplomatice cunoscuse o ziaristă, o chema Mimi Grossu. Femeia fusese căsătorită cu unul dintre vietnamezii ce-și făcuseră studiile universitare în România, acela plecase la el în țară, divorțase și se recăsătorise acolo, iar ea se alesese cu un apartament de lux în centrul Bucureștiului, pe care fostul ei soț îl obținuse prin intermediul ambasadei. Trăia singură și îi plăcea de Ghiță Plop, cu care ar fi vrut să-și refacă viața. La insistențele ei, el dovedea o încetineală în reacția de respingere a acestei idei, lucru care o făcuse pe ea să-i întindă o cursă, considerându-l nehotărât. Mimi s-a făcut că uită să ia pastila zilnică și la un moment dat i-a spus că a rămas însărcinată. De data aceasta, Ghiță a fost prompt. S-a interesat de un cabinet privat discret, ținut de o somitate în materie, dar ea a refuzat să meargă acolo. Au urmat zile și săptămâni de calvar, pentru amândoi. Într-un weekend, el i-a spus nevastei că se duce la MAE, însă a vizitat-o pe ea. Mimi nu era singură, avea la ea o prietenă, care trecea printr-un necaz similar și se căinau reciproc. Ghiță a chemat-o de o parte să discute, i-a explicat din nou situația lui și a implorat-o să-l înțeleagă. Ea l-a ascultat până la capăt. Știa povestea: își iubește nevasta, nu va divorța de ea, el nu voia ca acel copil să se nască fără tată și toate celelalte, pornind de aici. Ea n-a zis nimic, s-a ridicat și s-a întors la prietena ei, care rămăsese în micul salon vietnamez. Ghiță s-a luat după ea și din ușă a chemat-o înapoi. Mimi l-a privit lung. Îi era din ce în ce mai clar că pierdea partida, ea, care se visa deja Doamna ambasador!

– Încetează, bă, asta, a țipat, că eu nu voi avorta nici moartă!

LBRIS

We know
books

CONSTANTIN LUPEANU

TEMPLIERUL
din
CARPAȚI

– roman –

RAWEXCOMS

București, 2021

CUPRINS

Cartea întâi

TOAMNA sau ADIO, FRANȚA.....	5
Capitolul 1	
MURGAȘI, OCTOMBRIE 1307.....	7
Capitolul 2	
PARIS, MAI ÎNAINTE CU CATEVA ZILE	24
Capitolul 3	
ÎN DABAS.....	52
Capitolul 4	
PE PĂMÂNTUL DACIEI	62

Cartea a doua

IARNA sau NEAMUL ARIMILOR.....	85
Capitolul 5	
NEAMUL ARIMILOR.....	87
Capitolul 6	
UN REGE TEMPLIER.....	114
Capitolul 7	
VOINȚA MARELUI MAESTRU	145
Capitolul 8	
CULA OLTENEASCĂ	163

Cartea a treia

PRIMĂVARA sau COMOARA TEMPLIERILOR.....	169
Capitolul 9	
COMOARA TEMPLIERĂ.....	171

Capitolul 10	
CÂMPULUNG, CU IUBIRE	189
Capitolul 11	
VEȘNIC BIRUITOAREA IUBIRE.....	223
Capitolul 12	
TRĂDAREA.....	256
Capitolul 13	
MIRACOLE LA LOCUL EXECUȚIEI	271

Cartea a patra

VARA sau DACIA ETERNĂ 311

Capitolul 14	
RECUPERAREA TEZAUURULUI	313
Capitolul 15	
LUANA, ȚARA STRĂBUNĂ	351
Capitolul 16	
TĂRĂMUL URIAȘILOR	373
Capitolul 17	
BANUL MĂRĂCINE	391
Capitolul 18	
BĂTĂLIA DE LA POSADA	408
EPILOG	427

RAWEXCOMS

Imprimat la Editura și Tipografia RAWEX COMS
București
Tel: 0720 773209

Capitolul 1

MURGAȘI, OCTOMBRIE 1307

Dan de Payens înainta cu precauție în fruntea convoiului de căruțe negustorești, preocupat să găsească un loc potrivit de popas, înainte de a se lăsa înserarea. După calculele lui, îi mai trebuia o zi să ajungă în târgul Craiova, legendară reședință a triburilor geto-dace, Pelendava, târg ridicat mai apoi pe urmele unui castru roman al cărui nume latinesc, Dan de Payens îl știa prea bine: Ponsiona. Acolo era așteptat. Trimisese din timp solie. Undeva, în dreapta lui, soarele era la un stângen de linia orizontului. Era o zi calmă de octombrie.

Străbăteau de o bucată de vreme un platou întins, mărginit de păduri bătrâne de stejar. Drumul larg și confortabil era flancat de ogoare goale acum, de pe care se recoltase grâul, orzul, secara, meiul și ovăzul. Curios, ogorul lipsit de atracție, aspru, îi plăcea mai mult decât priveliștile încântătoare oferite de pădurile, poienile și livezile pe care le parcursese în ultimele zile, după ce ieșise din Râmnic. Acolo era o frumusețe sălbatică, pe când ogoarele presupuneau comunități umane care le lucraseră și storseseră pământului roadele binefăcătoare.

Deodată, dintre soare-apune apăru o imagine mișcătoare. Dan clipi de mai multe ori, să se asigure că e ceva real. Un călăreț pe un cal mic, de câmpie, apăruse din senin de sub liziera pădurii și tăia oblic câmpia. Dan își lăsă calul în voie. Se întoarse în șa, privind înspre ai săi. Cei mai mulți urmăreau și ei bizara apariție. Călărețul necunoscut se apropie de convoi până la un punct, venind în galop, apoi calul fu oprit la fel de brusc cum apăruseră ei, cal și călăreț, în peisaj, stârnind un val de praf, pentru ca apoi să-și reja iureșul de mai înainte. Îi ocoli, ieși în drum în fața lor, continuă o vreme galopul pe

drumul larg, iar într-un târziu o coti la stânga, pe ceea ce avea să se dovedească a fi un drumeag de țară, de fapt două linii bătătorite, între care iarba și mai cu seamă troscotul creșteau în voie. Curând, călărețul acela misterios, a cărui mantie închisă la culoare flutura larg, iar acum, văzută din spate, părea o velă aparte pe o corabie, se pierdu, înghițit de copaci.

Dan de Payens scrută locul unde dispăruse ciudatul călăreț, dar nu desluși nimic dincolo de crengile copacilor care nu apucaseră să se desfrunzească, în schimb frunzele căpătaseră nuanțe de galben și roșu, parcă luminate din interior. Dan ridică brațul acum către unul dintre cei doi negustori tineri, care călărea în spatele convoiului lor mic.

– Ai observat călărețul, zise ca o constatare fără nuanță interogativă.

– Desigur. O amazoană, după cum se ținea în șa, răspunse Armand.

– Oare?

Rămase gânditor. Observase eleganța mișcărilor, poate chiar o anumită grație, unduirea abia simțită a umerilor, care la un cavaler se țin ferm, gata să primească înțepătura lancei adversarului, pe care să o frângă apoi ca pe un pai.

– E timpul să poposim. Apariția călătorului nu trebuie să aibă legătură cu noi. Dacă ne-ar fi spionat, venea și se întorcea din aceeași direcție. Cred mai degrabă că ne-a întâlnit întâmplător, călărețul având propriul său traseu, dovadă că ne-a ocolit.

Dan de Payens se opri, după cum îi era obiceiul, urmărind reacția camaradului său, dar acesta îl asculta inflexibil. Mai tânăr de ani, Armand se afla pe o treaptă mai jos și obișnuia să fie supus, să asculte și să execute ceea ce i se spunea să facă.

– Ia-i urma, trebuie să fie o așezare pe aproape, dovadă pământul acesta lucrat. Și își roti brațul, arătând ogorul. Ne oprim, oricum. Uite, în față drumul trece foarte aproape de pădure. Te aștept acolo, dacă întârzi. Adăpostim carele, hrănim animalele. Vezi de un izvor. O sursă de apă, se completează.

– Prea bine, răspunde Armand, se înclină ușor, își înfipse pintenii în burta calului și o porni în galop. Găsi cu ușurință urmele copitelor calului amazoanei distinse de el, pentru că știa aproximativ locul în care aceasta tăia drumul și copitele trasaseră în țărână o adevărată dâră, de-a curmezișul.

Nu ajunsese bine convoiul în locul destinat popasului, că Armand de Montbard reveni.

– E un sat, zise încă de departe. Câteva case și mai multe bordeie adunate pe o buză de deal. Amazoana, pardon, călărețul n-a fost de văzut: m-am ținut la distanță, pentru a nu fi reperat.

– Mulțumesc, Armand. Nici o sursă de apă?

– Nimic în drumul meu!

– Ne aflăm pe un platou, întări Dan de Payens. Vom căuta un ochi de apă în pădure. Dacă nu găsim, te întorci în sat cu o căruță, după apă.

Cantonară la locul ales de Dan de Payens și descoperiră repede un loc afund mustind de apă. Apa venea de undeva, din mijlocul unei poieni alungite. Era proaspătă și curată, numai bună de băut. Făcură provizii și adăpară caii. Așezaseră căruțele în formă de octogon, în centru cu un foc strașnic. O dată cu întunericul se făcea răcoare. Mâncară și se întinseră la somn, care lângă foc, care în căruțe, printre așternuturi grele.

Dan de Payens nu avea somn. Nesomnul său era cauzat de o forfotă a inimii în preajma reușitei călătoriei. A doua zi la prânz, după ce băteau încă vreo douăzeci de kilometri, convoiul lor ajungea la casele mai marelui acelor locuri, boier Buzescu. Acesta îi oferise găzduire și îi promisese că îl ajută să-și cumpere o moșie în cuprinsul țării Litua, undeva între Jiu și Olt, parte a străvechiului imperiu Dacia. Nu avea amănunte. Nici nu le ceruse. Era o fire practică. În el se îngemănau pragmatismul cu o latură romantică, alta care-l îndemna spre aventură, una către studiu, o alta către meditație și reculegere, iar rezultatul era un bărbat tânăr, de douăzeci și șapte de ani, un om fermecător, erudit și viteaz totodată.

Rememoră în câteva secvențe cum începuse misiunea lui, a cărei primă etapă era pe punctul de a se încheia. Luni, 2 Septembrie

1307, de ziua lui, fusese chemat la mentorul și în același timp marele maestru Jacques de Molay. Marele maestru îl felicitase, îi urase puritate și lumină și apoi îl avertisese că vârsta pe care abia o împlinise, 27 de ani, era multiplu de 9 și că, pornind de aici, responsabilitatea lui creștea. Dan îl privea în ochi, cum Jacques de Molay îl obișnuise de tânăr, deși nu înțelegea prea bine ce voia să i se spună. Ziua începea frumos, cu felicitări de la marele maestru, dar simțea totodată că o taină trebuia deslușită dinlăuntrul vorbelor mentorului său, că ceva misterios îl învăluie. Ascultă ca un învățăcel docil tot ce i se spuse și el își reînnoi în câteva cuvinte jurământul de credință. Era de față Geoffroy de Charnay, care rămase acolo după ce el mulțumi și ceru permisiunea să plece.

Jacques de Molay înclină capul, în semn că da, este liber, se poate retrace. Dan se înclină cu smerenia unui călugăr, dar se mișcă aidoma unui cavaler puternic, întorcându-se și îndreptându-se sigur de el spre ușă. Dincolo de ușă, pe coridor, abia făcu câțiva pași, că sergentul care era zi și noapte umbra marelui maestru îl opri și-i spuse șoptit să se ducă în grădina cu măslini. Voi să întrebe de ce, dar sergentul făcu stânga-mprejur și se postă din nou lângă ușa cabinetului lui Jacques de Molay. Se conformă ordinului, gândindu-se la vreo ceremonie sau ceva legat de aniversarea zilei sale de naștere. Se plimbă pe aleea centrală. În părți erau nouă măslini, plantați acolo în urmă cu două sute de ani, când se ridicase inexpugnabila citadelă numită Comanderia Templieră Paris. Măslinii îi închipuiau pe cei nouă cavaleri de început ai Ordinului înființat la puțin timp după prima cruciadă a creștinătății, în anul 1118, ordin intitulat „Cavalerii săraci ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon”, unul dintre cavaleri fiind strămoșul său, Hugues de Payens.

Curând, îl văzu pe marele maestru. La cei peste 60 de ani ai săi, se mișca cu agilitate. Veni spre el grăbit și când ajunse lângă el îl îmbrățișă.

– Suntem singuri, zise, mă pot lăsa dus de un val de melancolie.

– Mulțumesc, îngână Dan de Payens, emoționat.

Jacques de Molay îl primise în ordin și, mai mult decât atât, îl încredințase unui templier înțelept și îi urmărise evoluția de la vârsta de optsprezece ani, de când se alăturase templierilor, și o mai făcea și azi.

– Astăzi îți voi încredința o misiune secretă, îi spuse imediat, fără altă introducere. Vei afla despre ce este vorba, pentru a te putea pregăti. O vreme ne vom vedea probabil zilnic, pentru a pune la punct în cele mai mici detalii misiunea ta, apoi vei pleca. Ești pregătit?

Lui Dan de Payens îi bătea inima să se spargă. De când aștepta o misiune! Sabia sa se afla la dispoziția creștinătății, ca toate săbiile cavalerilor ordinului, iar el era socotit un spadassin neîntrecut. În plus, deținea o poziție specială, deoarece venise în templu cu o cultură bogată și cu o minte iscoditoare, dornică de cunoaștere. În paralel cu antrenamentul militar, studiasse cu cei mai buni profesori din Paris, cunoștea cărțile sacre ale omenirii, se inițiasse în noile științe și vorbea fluent ebraica, greaca și latina, inclusiv limba latină vulgară, vorbită de-a lungul și de-a latul Imperiului Roman, decăzut de-acum și transformat într-o puzderie de țări, mai mult sau mai puțin neatârdate. Limba română o învățase la îndemnul marelui maestru de a face un stagiul de studiu printre urmașii dacilor de odinioară.

– Se anunță vremuri grele, dragul meu, urmă Jacques de Molay, invitându-l să facă mai mulți pași pe aleea pietruită. Ierusalimul, Țara Sfântă, se află de mai bine de o jumătate de secol în mâinile musulmanilor. Europa nu mai este unită. Lumea creștină este roasă de dezbinare, de invidie și de trufie. Tu îmi cunoști în amănunt planul meu strategic, de a face din Cipru o bază pentru a realiza blocada maritimă împotriva Egiptului, de unde să se lanseze atacul generalizat. Zadarnic proiect! De o cruciadă nu mai vrea să știe nimeni. Mai mult, papa s-a prins și el în curentul de opinie care a devenit o modă pe la înaltele curți regale din Europa: fuzionarea ordinelor. Sistemul nostru financiar este amenințat. Eu sunt mai mult cavaler, sunt mai degrabă un războinic, decât un politician sau un practician al banilor, dar presimt că nu vom mai rezista mult. Noul